

КАК МАНГО НАДХИТРИЛ РАЗБОЙНИЦИТЕ

Много, много отдавна живяло бедно и много трудно циганско семейство. Когато бащата умрял, не оставил никакво наследство, защото откак свят светува, не се е чуло циганин да живее като селянин със своя земя, да я обработва и да забогатее от това. Единственото нещо, което синът намерил в бащината си колиба, било една вехта шапка, в която имало няколко пшеничени зрънца, кой знае как попаднали там.

– Само това ми остана от татко – проговорил на себе си циганинът. – Какво да правя с тези зърна? Не мога да ги занеса в мелницата, защото от тях ще излезе най-много една лъжица брашно. Нямам и нива, на която да ги засея. Но все пак за нещо трябва да послужат.

Отишъл в гората, спрял пред най-големия дъб и посадил зърната под него. След това се прибрал доволен у дома.

На следващия ден тъмни облаци закрили слънцето, вдигнала се вихрушка, завалял проливен дъжд.

– Леле, ами сега? Бурята ще изкорени дъба, той ще падне върху зрънцата ми и ще ги смачка! – помислил си циганинът, хукнал към гората и се спрял чак под дървото. Подпрял го с две ръце, за да не падне, и зачакал да отмине бурята. След малко там дошли двацет и четирима разбойници. Те били известни със